

DA

DA

DA

EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 26.5.2010
KOM(2010) 261 endelig

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET
OG REVISIONSRETEN**

**Mere eller mindre kontrol? Den rette balance mellem de administrative
kontrolomkostninger og fejlrisikoen**

{SEK(2010) 640}
{SEK(2010) 641}

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET OG REVISIONSRETTE

Mere eller mindre kontrol? Den rette balance mellem de administrative kontrolomkostninger og fejlrisikoen

1. MEDDELELSENS BAGGRUND OG FORMÅL

Kommissionen er ansvarlig for gennemførelsen af budgettet og udbetaler hvert år omkring 130 mia. EUR til modtagere i medlemsstaterne og resten af verden over en lang række politikområder. Kommissionen forvalter direkte omkring en femtedel af budgettet, mens resten gennemføres i samarbejde med partnerorganer, herunder medlemsstaterne, som ca. 75 % af budgettet går igennem.

Disse aktiviteters risikoprofil afhænger af lovgivningens kompleksitet, kontrolkædens længde og kompleksitet, modtagertyper og andre faktorer. For at sikre overholdelse af reglerne og opfyldelse af de politiske mål skal kontrolstrategierne tilpasses de enkelte politikområders risici og særlige karakter og fastlægge arten og tidspunkterne for den kontrol, der skal udføres (forebyggelse, påvisning og korrektion), under hensyntagen til modtagernes forskellige risikoprofiler.

For de udgifter, der forvaltes fra centralt hold, foretog Kommissionen i 2009 over 500 000 individuelle betalinger til i alt 85 000 forskellige enheder eller personer (herunder personale). Tilskudsudgifter omfatter normalt forfinansiering efterfulgt af udgiftsgodtgørelseskrav, som "afstemmer" forfinansieringen, primært på grundlag af faktisk afholdte udgifter. I mange tilfælde udføres Kommissionens endelige kontrol af udgifternes berettigelse på eller efter tidspunktet for den endelige betaling – på nogle områder kan det være flere år efter den indledende forfinansiering. Kontrollen udføres ofte i form af stikprøver og kan omfatte skrivebordskontrol og/eller kontrol på stedet.

For udgifter under delt forvaltning foretager Kommissionen betaling til medlemsstaternes myndigheder, som forvalter og udbetaler midlerne til modtagerne. Medlemsstaterne er ansvarlige for kontrollen med disse mange endelige modtagere (både administrativt for 100 % af modtagerne og på stedet for normalt mindst 5 % årligt). Alene for udvikling af landdistrikterne (søjle 2 i den fælles landbrugspolitik) var det samlede antal modtagere i 2008 omkring 3,6 mio., og de modtog ca. 13,7 mia. EUR i offentlige udgifter, heraf 8,5 mia. EUR i EU-bidrag.

De enkelte tilskudsordninger er underlagt finansforordningen og i de fleste tilfælde også specifik sektorlovgivning, der fastsætter betingelserne for godtgørelse af udgifter. Sektorlovgivningen har til formål at bidrage til opfyldelsen af ofte meget specifikke politiske mål. Den indebærer typisk en vis grad af kompleksitet. Denne kompleksitet kan resultere i fejlbehæftede økonomiske krav fra modtagere, som misforstår eller fejlfortolker betingelserne: Sådanne finansielle fejl er for langt størstedelens vedkommende utilsigtede og ikke svigagtige.

Den juridiske kompleksitet kombineret med den potentielt lange periode mellem forfinansieringen og det endelige godtgørelseskrav øger fejlrisikoen. Der er flere forskellige

årsager til sådanne fejl, og fejlene er forskellige afhængigt af den regel eller det aftalekrav, der ikke er blevet overholdt, og arten af den manglende overholdelse. Hovedprincippet i den offentlige sektor har traditionelt været overholdelse af reglerne uden at løbe en risiko og uden udtrykkelig anerkendelse af det fejlniveau, som kontrollen ikke korrigerer eller ikke kan korrigere inden for rimelig tid. Forvalteren har ansvaret for at udstikke en troværdig kontrolstrategi, som udnytter kontrolressourcerne bedst muligt, idet der fokuseres på modtagere af høj værdi og med høj risiko, uden at resten tilsidesættes. En sådan strategi har til formål at skabe en rimelig sikkerhed for, at pengene er blevet brugt til de påtænkte formål, samtidig med at der skabes en passende balance mellem omkostningerne ved og udbyttet af kontrollen (primært fejlreduktion/inddrivelse og den afskrækkende virkning). I praksis vil en vis risiko være berettiget eller "acceptabel", da det ville være for dyrt eller helt umuligt at få fejlprocenten ned på "nul".

Hidtil har der ikke været en udtrykkelig accept af en berettiget fejlrisiko. Revisionsretten anvender som standard et væsentlighedsniveau på 2 % for de underliggende transaktioners lovlighed og formelle rigtighed ("grønt lys"). Hvis Revisionsretten beregner en fejlprocent på mellem 2 % og 5 %, sætter den et "gult" flag, og hvis fejlprocenten er over 5 %, sættes et "rødt" flag. Kommissionen har fået decharge hvert år, selv om fejlprocenterne har oversteget 2 % på nogle områder. I de senere år er resultatet af Revisionsrettens årlige vurdering af Kommissionens forvaltning af EU-midler blevet bedre: Fejlniveauet ligger imidlertid stadig over grænsen på 2 % på nogle områder. Kommissionen vil fortsat forbedre kontrolsystemerne, herunder gennemførelsespartneres systemer, for at sikre "den rigtige kontrol på det rigtige tidspunkt". Ikke desto mindre varierer risikoen mellem de aktiviteter, der forvaltes, hvorfor Kommissionen finder det vigtigt at fastsætte rimelige og udfordrende benchmark for at vurdere dens risikoforvaltning på linje med en cost-benefit-analyse. Dechargemyndigheden har også anerkendt dette og opfordret Kommissionen til at fremlægge forslag om det acceptable risikoniveau for hvert enkelt budgetområde¹.

Denne meddelelse følger meddelelsen fra 2008 [På vej mod en fælles forståelse af begrebet acceptabel fejlrisiko \(KOM\(2008\)866\)](#) og har til formål at opfylde forpligtelserne deri samt imødekomme Parlamentets og Rådets forventninger. Her fremlægges Kommissionens forslag om niveauer for den acceptable fejlrisiko for politikkerne "Forskning, energi og transport" og "Udvikling af landdistrikterne". Forslagene om den acceptable fejlrisiko for andre områder vil blive fremlagt i slutningen af 2011.

Denne meddelelse fremlægges sammen med Kommissionens forslag til revisionen af finansforordningen, der finder sted hvert tredje år, som indeholder en artikel om begrebet acceptabel fejlrisiko. To arbejdsdokumenter vedhæftet denne meddelelse indeholder tekniske oplysninger om metoder for og resultater af den analyse, der ligger til grund for forslagene. De indeholder detaljerede oplysninger om kontrolomkostningerne og fejlprocenter og

¹ [Europa-Parlamentets afgørelse af 23. april 2009 \(P6 TA\(2009\)0289\) med bemærkningerne, der er en integrerende del af afgørelserne om decharge for gennemførelsen af Den Europæiske Unions almindelige budget for regnskabsåret 2007, Sektion III](#) – Kommissionen og forvaltningsorganerne, punkt 48 "[...] afventer, at Kommissionen fuldfører dette arbejde i forbindelse med forberedelsen af forslaget om det acceptable risikoniveau for hvert enkelt budgetområde [...]".

[Europa-Parlamentets afgørelse af 5. maj 2010 \(P7 TA\(2010\)0134\) med bemærkningerne, der er en integrerende del af afgørelserne om decharge for gennemførelsen af Den Europæiske Unions almindelige budget for regnskabsåret 2008, Sektion III](#) – Kommissionen og forvaltningsorganerne, punkt 59-60.

undersøger forbindelsen mellem den mængde kontrol, der udføres, og niveauet af uopdagede fejl.

2. HVORFOR FASTSÆTTE EN ACCEPTABEL FEJLRISIKO?

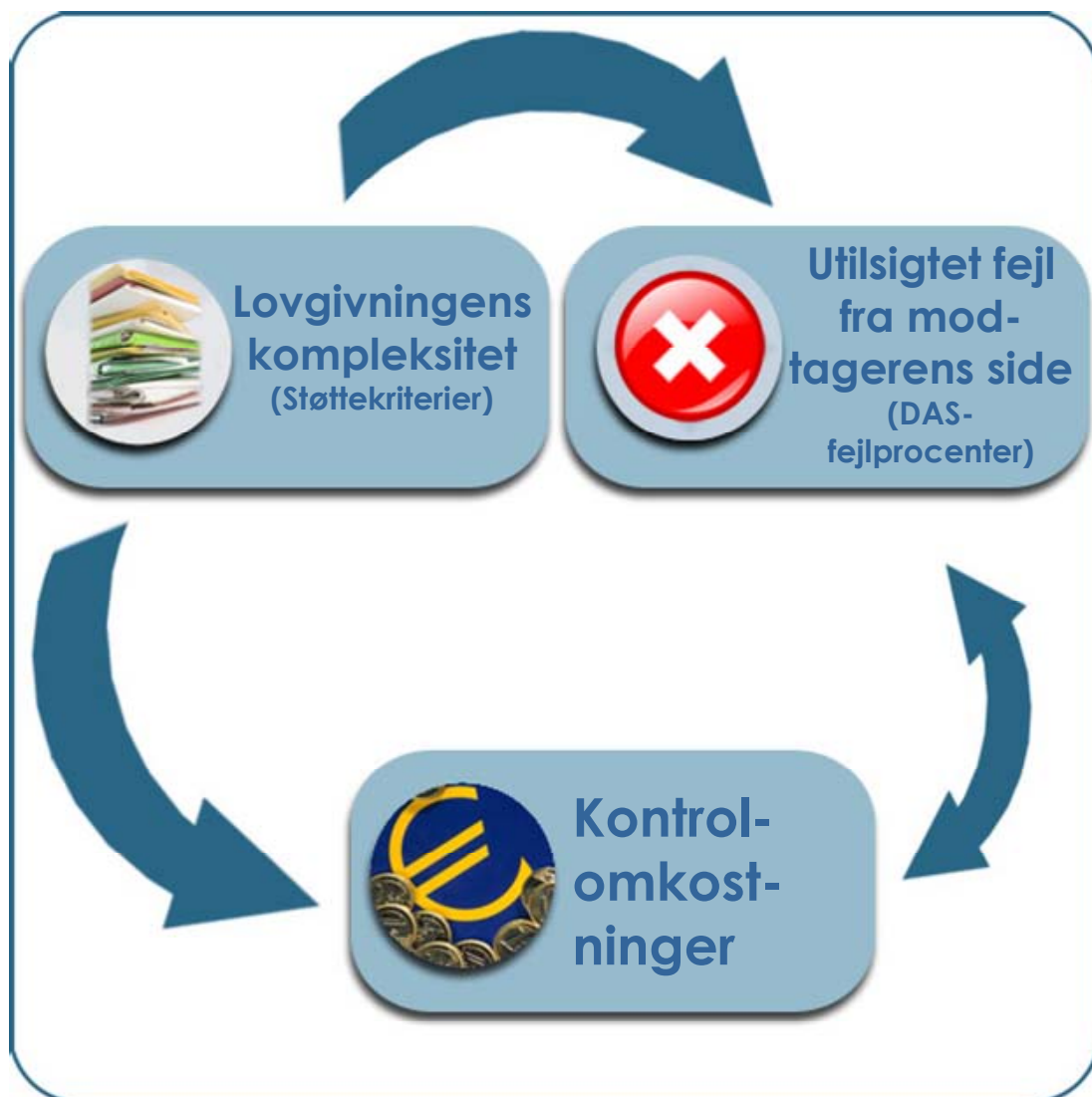
På tidspunktet for vedtagelsen af lovgivningen for 2007-2013 blev der ikke taget hensyn til hverken omkostningerne ved kontrollen med overholdelsen af støttebetingelserne eller fejlrisikoen. For denne periode har Kommissionen allerede forenklet den fælles landbrugspolitik, herunder udviklingen af landdistrikterne, og vil fortsætte dette arbejde fremover. En yderligere forenkling vil imidlertid ikke være tilstrækkelig til at reducere fejlprocenten i forbindelse med udvikling af landdistrikterne under Revisionsrettens grænse på 2 % uden fare for at hindre opfyldelsen af de politiske mål.

Kommissionen har på forskningsområdet for nyligt udsendt en meddelelse om forenkling, som har til formål at fremme de interinstitutionelle drøftelser om spørgsmålet². Mulighederne for yderligere forenkling af den eksisterende lovgivning er imidlertid begrænsede i betragtning af den tid, der vil gå, før den er drøftet, vedtaget og trådt i kraft. Vedtagelse af en acceptabel fejlrisiko vil gøre det muligt for Kommissionen at optimere kontrollen under RP7 (og finde den rette balance mellem kontrolomkostningerne og inddrivelse og minimere den omdømmemæssige risiko) inden gennemførelsen af den forenkling, som den vil foreslå for RP8.

Ved anvendelse af en acceptabel fejlrisiko må det erkendes, at komplekse regler, lange kontrolkæder og høje kontrolomkostninger på nogle områder betyder, at et fejlniveau på 2 % ikke kan opnås, uden at det kræver uforholdsmæssigt høje omkostninger (dette forhold er vist i figur 1).

Figur 1: Der er en indbyrdes afhængighed mellem den lovgivningsmæssige kompleksitet, fejlprocenter og kontrolomkostninger

² [Forenkling af gennemførelsen af rammeprogrammerne for forskning: \(KOM\(2010\)187\).](#)

Kommissionen bestræber sig på at indføre forsvarlige og effektive kontrolstrategier, der er rettet mod aktiviteter med høj risiko og af høj værdi uden at tilsidesætte resten. En afgørelse om den acceptable fejlrisiko vil ikke betyde, at en given fejlprocent accepteres på modtagerniveau: Alle de fejl, der opdages, vil blive rettet. Den acceptable fejlrisiko er udtryk for en vurdering, der allerede er implicit, og som anerkender forholdet mellem lovgivningsmæssig kompleksitet og fejlprocenter samt det, at kontroller på stedet ikke systematisk kan udføres, hvilket alt sammen betyder, at nogle fejl ikke bliver opdaget.

Den acceptable fejlrisiko skaber klarhed over balancen mellem de finansielle konsekvenser af fejl, kontrolomkostningerne og inddrivelserne i forbindelse hermed og forsvarlig og effektiv forvaltning af EU's midler. Fastsættelsen af niveauerne for den acceptable fejlrisiko for hvert politikområde, eller væsentlige dele deraf, bør tage udgangspunkt i en detaljeret vurdering af kontrolomkostningerne foretaget af alle institutionelle aktører og resultaterne af disse kontroller samt Revisionsrettens kontroller. Den merværdi, der skabes ved udgifterne (politikresultater med mindst mulige omkostninger), er dog mindst lige så vigtig i denne forbindelse, eftersom udgifter, der ikke sikrer opfyldelse af målene, har en begrænset værdi, selv om kontrollen forløber perfekt. Følgelig indgår politiske krav i drøftelserne om den acceptable fejlrisiko, herunder især fordelene ved en politik og den omdømmemæssige risiko.

3. HVORDAN NIVEAUERNE FOR DEN ACCEPTABLE FEJLRISIKO KAN FASTSÆTTES

For at udstikke en retlig ramme for vedtagelsen af niveauer for den acceptable fejlrisiko indgår emnet i forslaget til den revision af finansforordningen, der finder sted hvert tredje år. Efter en interinstitutionel drøftelse om indholdet i denne meddelelse kunne niveauerne for den acceptable fejlrisiko vedtages af medlovgiverne (Parlamentet og Rådet) efter høring af Revisionsretten på grundlag af lovgivningsmæssige forslag fra Kommissionen. Kommissionen ville derefter tage højde for medlovgivernes afgørelse i forbindelse med gennemførelsen af budgettet og kontrollen med udgifterne. Den ville foreslå ændringer til niveauerne for den acceptable fejlrisiko i tilfælde af større ændringer i kontrolmiljøet (f.eks. forenkling af støttekriterierne for at reducere fejlrisikoen).

Beslutninger om kontrolniveauer og den acceptable fejlrisiko indebærer mere end en finansiel analyse. Modtagerne opfatter ofte kontrollen som byrdefuld, og den kan nå et omfang, hvor den afskrækker modtagerne fra at deltage i programmer, hvilket går imod målet om at tiltrække de mest egnede modtagere og derimod opfyldelsen af de politiske mål. Den acceptable fejlrisiko kan også blive påvirket af politiske krav eller af niveauet for den omdømmemæssige risiko.

Når niveauerne for den acceptable fejlrisiko er fastsat, vil Kommissionen fortsætte med at anvende effektive kontrolstrategier, minimere fejlprocenterne på grundlag af en cost-benefit-analyse og være opmærksom på behovet for at formidle resultaterne tilbage i kontrolcyklussen for at sikre, at der tages hånd om de største risici. For at reducere fejlrisikoen vil Kommissionen foreslå yderligere forenkling for perioden efter 2013. Ansvaret for forenkling deles imidlertid mellem Kommissionen, medlovgiverne og medlemsstaterne.

4. KOMMISSIONENS FORSLAG

Kommissionen vil løbende foreslå niveauer for den acceptable fejlrisiko for hvert enkelt politikområde eller en væsentlig del deraf. Denne meddelelse omhandler "Forskning, energi og transport" samt "Udvikling af landdistrikterne" med udgangspunkt i en analyse af kontrolomkostningerne og fordelene ved kontrollen samt forbindelsen mellem en given forvaltnings- og kontrolomkostning³ og restrisikoen. I forhold til meddelelsen fra 2008 er metoden og kvaliteten af de underliggende data blevet forbedret. Enhver model må imidlertid nødvendigvis omfatte antagelser, som beskrevet i Kommissionens detaljerede arbejdsdokumenter.

4.1. Forskning, energi og transport

Dette politikområde gennemføres primært ved hjælp af central direkte forvaltning. I 2008 beløb betalingerne sig til ca. 7,2 mia. EUR. Omkring 76 % af disse gik til forskningsprojekter i flerårige rammeprogrammer og ca. 12 % var til energi- og transportprojekter, herunder især de transeuropæiske net. Kommissionens forslag er baseret på en analyse af kontrolomkostningsdata indsamlet af Kommissionens tjenestegrene, betalingsdata for 2008 og fejl opdaget af Revisionsretten (DAS 2008). På grundlag af DAS-dataene vurderede Kommissionen fejlprocenten til 3 % (gult flag) for dette kapitel i 2008. Omkostningerne ved Kommissionens kontrolaktiviteter på dette område beløber sig til omkring 267 mio. EUR (3,6 % af betalingerne i 2008).

³ Disse omkostninger omfatter forvaltning af programmer og finansielle kontrolaktiviteter.

Denne analyse, som er forklaret i detaljer i det vedhæftede arbejdsdokument, viser, at omkostningerne ved at opnå en fejlprocent på 2 % kunne være uoverkommelige: Yderligere 150 mio. EUR ville næsten garantere en fejlprocent på under 2 %, og bare det at opnå en rimelig sikkerhed for at nå 2 % (mest sandsynlig fejl) kunne koste yderligere 90 mio. EUR (model 1). Den reduktion på 1 % i fejlprocenten, som et sådant kontrolniveau ville medføre, svarer til ca. 72 mio. EUR, hvis det antages, at alle fejl blev inddrevet. En yderligere analyse (model 2ab) viser, at det stadig ville være dyrt at reducere fejlprocenten fra de nuværende 3 % til 2,5 %: 55 mio. EUR, hvis det antages, at fejl udtages tilfældigt fra populationen. En tredje analyse udføres for at undersøge effekten på fejlprocenten ved at reducere omfanget af (og omkostningerne ved) kontrol på stedet (model 2c). Resultaterne viste, at hvis man accepterede en højere fejlprocent på 3,5 %, ville kontrolomkostningerne falde hurtigere end antallet af forventede inddrivninger fra kontrollen. For en fejlprocent på 4 % ville denne reduktion udgøre næsten en tredjedel af de nuværende omkostninger. Resultaterne af analysen er vist i nedenstående figur.

Figur 2: Oversigt over den anslåede effekt af at opnå en given fejlprocent

Fejlprocent ændres til	Ændring i anslåede kontrolomkostninger (mio. EUR)	Anslået mulig ændring i inddrevne beløb (mio. EUR)
4 % (model 2c)	- 15,5 EUR	- 3,1 EUR
3,5 % (model 2c)	- 8,0 EUR	- 1,5 EUR
2,5 % (model 2ab)	+ 0,9 EUR til 55 EUR – median 28 EUR	+ 36 EUR
2 % (model 1)	+ 90 EUR til + 150 EUR	+ 72 EUR

Ovenstående tal viser, at omkostningerne ved at reducere fejlprocenten til 2 % kunne overstige værdien af en sådan reduktion (72 mio. EUR). En reduktion til 2,5 % kunne være omkostningseffektiv, men dette ville indebære omkring 500 ekstra revisioner. En stigning i fejlprocenten kunne medføre et fald i kontrolomkostningerne, der overstiger den dermed forbundne reduktion i værdien af de inddrevne fejl.

Alle statistiske modeller indebærer en vis grad af usikkerhed, da de bygger på stikprøvebaserede overslag og kan forventes i en vis udstrækning at ville variere over tid. For at tage højde for denne potentielle variation er Kommissionens forslag baseret på et interval. Medlovgiverne kan fastsætte en øvre grænse i dette interval. Det er endnu vigtigere at bruge et interval, fordi DAS 2008 grundlæggende var baseret på betalinger under RP6, mens RP7 vil være fremherskende fra 2010. De oplysninger, der er tilgængelige i øjeblikket, viser, at RP7-udgifter fortsat vil være underlagt fejlprocenter på over 2 % og sammenlignelige med, eller lidt højere end, dem for RP6, idet:

- tilskud fortsat vil være baseret på modtagernes faktiske omkostninger: angivelse af for høje omkostninger vil sandsynligvis forblive den største årsag til fejl, og

- reduktionen i antallet af krævede revisionsattester, som følger af forenklingstiltagene, og de relativt få modtagere, der vælger foreløbig certificering af deres omkostningsmetode, vil sandsynligvis øge fejlrisikoen.

For RP6 foretog Kommissionen betydeligt flere revisioner end oprindeligt planlagt. Denne yderligere kontrol pålagde modtagerne og Kommissionens tjenestegrene en stor byrde, men har stadig ikke fået de flerårige fejlniveauer ned på under 2 %.

Hvis medlovgiverne fastsætter et højere niveau for den acceptable fejlrisiko, kunne Kommissionen revidere sin kontrolstrategi og fokusere på målrettede risikobaserede revisioner og forebyggelse af svig. Dette ville skabe en solid ramme for ansvarliggørelse med passende fokus på forebyggelse og tidspunkterne for kontrol, samtidig med at der findes et passende middel til at afskrække mod ureglementeret brug af midlerne.

Kommissionen foreslår et niveau for den acceptable fejlrisiko inden for det gule område (2-5 %). En DAS-fejlprocent ca. midt i dette område ville være acceptabel og berettiget. Derudover kunne der træffes yderligere foranstaltninger til at reducere fejlprocenten gennem øget kontrol, som fokuserer på de primære fejlårsager og tager højde for udgifternes flerårige beskaffenhed. Denne fejlprocent bør omfatte alle forskningsrammeprogrammer, uanset hvilket kapitel i Revisionsrettens årsberetning de er omtalt i, samt alle aktiviteter i denne analyse, også selv om de senere flyttes til andre kapitler i Revisionsrettens årsberetning.

Denne fejlprocent kunne ændres i forbindelse med større ændringer i kontrolmiljøet, som ville påvirke DAS-fejlprocenten.

4.2. Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne

Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) gennemføres af medlemsstaterne under delt forvaltning og indgår i kapitel 5 i Revisionsrettens årsberetning. Fordi der bruges en anden forvaltningsmetode og pga. de tilgængelige data (kontrol på modtagerniveau udføres primært af medlemsstaterne) er analysen af dette område anderledes end den for forskning, energi og transport. I 2008 lød betalingerne på 13,7 mia. EUR offentlige midler, hvoraf 8,5 mia. EUR kom fra EU (inkl. forskud). Området stod for ca. 16 % af de samlede landbrugsudgifter. Revisionsretten konkluderede i sin årsberetning for 2008, at fejlprocenten for udvikling af landdistrikterne var over 2 %, mens den for Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) var under 2 %.

Kommissionens forslag er baseret på de fejlprocenter og kontrolomkostninger, som medlemsstaterne har indberettet for 2008, og som i det væsentlige påvirker udgifterne for 2009. Analysen var baseret på medlemsstaternes fejlprocenter, fordi Revisionsrettens DAS-stikprøve er repræsentativ for hele kapitlet, men ikke er repræsentativ for ELFUL alene. Medlemsstaternes statistikker, som omfatter ca. 300 000 kontroller på stedet, er tilstrækkeligt omfattende til at give et billede af situationen i hele populationen. De er i meget vid udstrækning blevet kontrolleret og valideret af medlemsstaternes certificeringsorganer.

Analysen, som er forklaret nærmere i det vedføjede arbejdsdokument, viser, at de relative kontrolomkostninger for ELFUL næsten er tre gange højere end for EGFL (7,3 % af årets programbudget i forhold til 2,7 %). På trods af disse høje kontrolomkostninger er den kumulative fejlprocent indberettet af medlemsstaterne 2,8 % for ELFUL. Dette forklares ved de komplekse regler og støttekriterier, der er fastlagt for at opfylde miljømæssige og andre politiske mål, som er vanskelige at kontrollere.

I lyset af de høje kontrolomkostninger ville enhver stigning i omfanget af kontrol på stedet ud over det aktuelle omfang ikke være omkostningseffektiv. Omkostningerne til denne kontrol ville være fem gange højere end de beløb, der i gennemsnit kan forventes at blive inddrevet (gennemsnitlig fejlprocent ganget med det gennemsnitlige beløb, der modtages pr. modtager).

EU's politik om udvikling af landdistrikterne anerkender behovet for at opnå økonomiske, miljømæssige og sociale fremskridt som tre liner i et reb, der forstærker hinanden. Den har til formål at styrke landbrugssektorens konkurrenceevne, beskytte miljøet og bevare naturressourcerne samt udvikle landdistrikterne økonomisk og socialt. Yderligere forenkling af støttekriterierne for udvikling af landdistrikterne vil imidlertid ikke være nok til at reducere fejlprocenten til under grænsen på 2 %, som Revisionsretten i øjeblikket bruger, uden risiko for at bringe de politiske mål i fare.

Kommissionen og medlemsstaterne skal maksimere effektiviteten i forvaltnings- og kontrolsystemerne for at forebygge, opdage og korrigere fejl, men Kommissionen mener ikke, at det ville være rentabelt at øge kontrollen i ELFUL. Medlemsstaternes data støtter Revisionsrettens konklusion om, at fejlprocenten på dette område er højere end 2 %.

Kommissionen foreslår for ELFUL-udgifter et niveau for den acceptable fejlrisiko inden for det gule område (2-5 %). En DAS-fejlprocent ca. midt i dette område ville være acceptabel og berettiget. Derudover kunne der træffes yderligere foranstaltninger til at reducere fejlprocenten gennem øget kontrol og fokus på de primære fejlårsager. Målet for den første søjle i den fælles landbrugspolitik vil fortsat være i det grønne område (2 %).

5. KONKLUSION

Da Revisionsretten indførte væsentlighedstærsklen på 2 %, havde Kommissionen ingen pålidelige oplysninger om kontrolomkostningerne. Tærsklen på 2 % blev fastsat af Revisionsretten uden indvendinger på politisk plan. Nu findes der imidlertid oplysninger om kontrolomkostningerne, hvilket åbner mulighed for en konkret drøftelse mellem aktørerne om kontrollens omkostningseffektivitet.

Kommissionen gjorde store fremskridt, og DAS for 2008 var bedre end nogensinde. Dette var resultatet af en forbedring af kontrolsystemerne og øget kontrol, hvilket forøgede omkostningerne og byrden for modtagerne (GD Forskning alene udførte 20 % flere kontroller på stedet af modtagere end oprindeligt planlagt i perioden 2007-2009 for RP6). Kommissionen vil fortsat udvikle og gennemføre troværdige kontrolstrategier, som sikrer effektiv og rettidig kontrol, idet der fokuseres på risiko og formidling af resultaterne tilbage i kontrolcyklussen. De aktuelle kontrolniveauer er høje, herunder inden for udvikling af landdistrikterne, og på de to ovenfor beskrevne områder kan DAS-fejlprocenten være blevet reduceret ned mod det mindste omkostningseffektive niveau.

Kommissionens tjenestegrene skal fortsat i deres årlige aktivitetsrapporter påvise, at deres kontrolstrategier er effektive, og tilpasse strategierne til de enkelte politikområders risici og særlige karakter, hvilket sikrer, at disse optimeres, så de afspejler de egentlige risici og erfaringer og kan danne grundlag for informerede beslutninger om omkostninger/fordele ved kontrollen. Når fornøden omhu først er blevet påvist, er acceptabel risiko en fornuftig investering, og medlovgiveren kan på den baggrund fastsætte et niveau for den acceptable fejlrisiko, der ligger højere end den aktuelle fejlprocent. Dette ville skabe et solidt grundlag for dechargemyndighedens vurdering af Kommissionens risikoforvaltning.

Den acceptable fejlrisiko ville være en årlig benchmark (på linje med DAS), hvor Kommissionen har flerårige kontrolsystemer, mens fejlprocenterne ved afslutningen af et program vil være lavere end DAS som følge af finansielle korrektioner og inddrivelse af fejlbetalte beløb. Kommissionen vil bestræbe sig på at identificere sådanne restfejlprocenter, hvor det måtte være relevant, og vil fortsat rette alle de fejl, der opdages. Det store antal modtagere betyder imidlertid, at kontrollen på stedet ikke kan udføres systematisk, og at fejl ikke vil blive opdaget. Kommissionen mener, at:

- der bør fastsættes et niveau for den acceptable fejlrisiko for begge politikområder i denne meddelelse i det gule område: 2 % til 5 %
- en DAS-fejlprocent ca. midt i dette område for begge politikområder ville være acceptabel og berettiget. Derudover kunne der træffes yderligere foranstaltninger til at reducere fejlprocenten gennem øget kontrol og fokus på de primære fejlårsager
- den parallelt med vedtagelsen af et begrundet årligt niveau for den acceptable fejlrisiko bør overvåge flerårige fejlprocenter og rapportere til budgetmyndigheden på passende tidspunkter i programmernes livscyklus.

Kommissionen har foreslået at indføre begrebet, acceptabel fejlrisiko, i sit forslag til revisionen af finansforordningen, der finder sted hvert tredje år. I betragtning af den tid, de interinstitutionelle drøftelser om finansforordningen tager, før den kan træde i kraft, vil Kommissionen, efter en drøftelse af denne meddelelse med medlovgiverne, fremsætte lovforslag med henblik på at formalisere niveauerne for den acceptable fejlrisiko for "Forskning, energi og transport" og "Udvikling af landdistrikterne". Kommissionen vil fremlægge konkrete forslag om den acceptable fejlrisiko for "Administrationsudgifter" og "Bistand til tredjelande, udvikling og udvidelse" før udgangen af 2010 og løbende for de resterende sektorer i 2011. Den vil foreslå en forenkling af sektorlovgivningen i forbindelse med den næste runde af basisretsakter for at reducere fejlrisikoen for perioden efter 2013.

Kommissionen bestræber sig på at påvise, at dens kontrolsystemer fungerer effektivt, og vil før den næste runde årlige aktivitetsrapporter bede sine tjenestegrene om at forbedre rapporteringen om systemernes effektivitet.